



ഉയിരപ്പ്

മരണമുഖീയിൽ
വീകാരസമുദ്രങ്ങൾ തിരഞ്ഞെ
തോറ്റുപോയപ്പോൾ
സ്വപ്നങ്ങൾ കൈട്ടുപോയെന്ന്
ഹൃദയത്തിൽ വരഞ്ഞെ
തൂങ്ങിമരിച്ച ഒരു കവിത
തന്നിലേക്ക് വിരിഞ്ഞു.

രതിലെ വാക്കുകളോടൊന്നും
കാലത്തിന്റെ ചാക്രങ്ങളിൽ
ഓരോ സെൽഫിയെടുത്തു.

ആദ്യവാങ്ങിന്റെ സെൽഫിയിൽ
പുസ്തകങ്ങൾ ചാരി.
രണ്ടാമത്തേതിൽ നിന്ന്
സംഗീതമൊഴിച്ചു.

മൂന്നാമത്തേതിന്റെ ചോരയിൽ
പ്രാണൻ കത്തിപ്പടർന്നു.
കീതുകൾ കൂടുവച്ചു.

പിന്നെ ആർത്തലച്ച് മന്ന സെൽഫികളിൽ
ചുടുള്ള ഉപ്പും ചുവപ്പും മണഞ്ഞു.
ചിറകുകൾ വെട്ടിയറിഞ്ഞ ചോര കിനഞ്ഞു.

നടക്കാനാവാത്ത കാലുകൾ
സ്വാതന്ത്ര്യദാവിത്തോടെ
ആഴങ്ങൾ തിരഞ്ഞു.
അക്ഷരങ്ങളെ ഇലകളിൽ
പാകം ചെയ്യാൻ
മരമായി പന്തലിച്ചു.



പക്ഷേ , സ്വാതന്ത്ര്യം
 ചങ്ങലകളിലേക്ക് നീണ്ടു .
 അവസാനവാങ്ങിന്റെ സെൽപിയിൽ
 കനലെരിഞ്ഞ് കയറായി,
 വരിഞ്ഞു മുറുതി .
 അതുകണ്ട് ജീവനില്ലാതായ കവിതകൾ
 ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ നിലവിളിച്ചു .

നീലാകാശത്തിന് വിട .
 ഇനി നമുക്ക് ഇരുണ്ട സൂര്യൻമാരെ
 ധ്യാനിച്ചുവരുത്താം .
 വെളിച്ചം കുടിച്ചിട്ടും
 കണ്ണുകൊന്നൊത്തവർക്ക്
 ഇത്തിരി ഇരുട്ടുനൽകാൻ .

എന്നിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോട്ടങ്ങളില്ലാത്ത
 ഒരു ലോകത്തേക്ക്
 ആഴത്തിൽ കുഴിച്ചിടപ്പെട്ട
 ആ കവിതയുടെ
 അസ്ഥികളിൽ അവശേഷിക്കുന്ന
 കനത്ത വാക്കുകളെ
 പറഞ്ഞിവിടാൻ .



(ജിഷ്ണുവിനേയും വെമുലയ്ക്കേയും
 പോലെ ~~എ~~ മുരിഞ്ഞുതീർന്ന
 നക്ഷത്രങ്ങൾക്ക്)